

ZMĚNILA BYCH PŘÍSTUP K PROFESI ARCHITEKTA

Architektu Kamilou Douděrovou není třeba představovat. Zná ji nejen odborná, ale i laická veřejnost díky mnohaletému působení v televizním pořadu „Jak se staví sen“. Je to pořad z určitého pohledu kontroverzní, ale rozhodně přispěl na popularitě interiérového designu u nás a Kamila tomu určitě napomohla. A tak jsme se zeptali:

1) KDY JSTE SE ROZHODLA PRO DRÁHU ARCHITEKTA? BYLO TO AŽ PO STŘEDNÍ ŠKOLE NEBO JSTE O TOM UVAŽOVALA JIŽ MNOHEM DŘÍVE?

Bylo to během studia na gymnáziu, ale popravdě jsem koketovala i s jinými obory. Byla jsem typický „šprt“, který přemýšlel i o právech nebo medicíně. Bavila mě vždycky matematika, umění a ráda jsem něco vytvářela. Kombinace obého byla požadována u přijímaček na architekturu a tak jsem zkusila štěstí. Tím, že se na umělecké školy dělali přijímačky už v lednu a přijali mě, měla jsem vyřešeno, co půjdu studovat ještě před maturitou.

2) ZMĚNILA BYSTE NĚCO NA SYSTÉMU VÝUKY, OBSAHU A OSNOVÁCH VE ŠKOLE – NYNÍ Z POHLEDU PRAXE?

Změnila bych přístup k profesi architekta. Jsem ze školy dlouho pryč, ale v době, kdy jsem studovala to bylo hodně svazující. Až pobyt ve Francii mě ukázal, že architekt si mohou ostatní vážit jako vizionáře, toho kdo dává nápady a pak jsou další profese, které jeho koncepty pomáhají zrealizovat. My jsme byli na škole dost svázaní předpisy, normami atd. Ve Francii jsme klidně měsíc hledali jak na nás místo působí, dávali jsme na papír emoce, aby nebyla naše fantazie hned z počátku utnuta. To mi strašně pomohlo, uvědomila jsem si, že to je přesně to, co mě baví, dávat originální nápady, nebýt příliš upjatý. Postupem času jsem se skutečně obklopila projektanty, profesionály, kteří ctí mé představy a věří jim a pomáhají je dotahovat. Hledají způsob, aby to šlo, nehledají důvody, proč něco nejde.

3) KDY PŘIŠLA NABÍDKA NA SPOLUPRÁCI S POŘADEM „JAK SE STAVÍ SEN“?

To si pamatuji jako včera, i když je to vlastně už dávno. Přesně v létě 2009. Byla jsem u úplného zrození pořadu. Tehdy Petr Lesák hledal přes své známé architekty, kteří by natočili pilotní díl Snu. Dal mi vědět jeden náš společný kamarád, zkusila jsem pohovor, natočila historicky první díl a už jsem v pořadu zůstala doteď.

4) V ČEM JE NEJVÍCE ROZDÍLNÁ PRÁCE NA KLASICKÉ ZAKÁZCE A NA REALIZACI PRO TV POŘAD?

V pořadu je vše rychlejší, větší adrenalin, s patrným výsledkem již za pár dní. Realita je jiná. S klientem musím o každé položce diskutovat, obhajovat. V pořadu musím dodržet rozpočet, partnerská plnění, ale jinak mi do toho nikdo nezasahuje. Hlavně si interiér dotáhnou do detailu, což v klasické zakázce mnohdy nebývá, klient si detaily doladuje sám.

5) STÍHÁTE PŘI NATÁČENÍ I DALŠÍ KLIENTY?

Popravdě to moc nejde. Spíš bych řekla, že po dobu natáčení hrnu ostatní práci před sebou. Tím pádem po natáčení nepřichází úleva, ale stres.

6) MÁTE RADĚJI PRÁCI NA SOUKROMÝCH NEBO VEŘEJNÝCH INTERIÉRECH?

Na soukromých. Je to pro mě osobnější, více se dokážu s klientem napojit. Je pro mě důležité člověka trochu poznat, porozumět mu, mohu jediné tak vytvářet originální, na míru šité interiéry.

7, CO VÁS NA TÉTO PRÁCI NEJVÍCE BAVÍ A JE NĚCO, CO VÁS I ŠTVE?

Baví mě tvořit, baví mě plnit někomu sny, baví mě lepšit lidem život, baví mě lidi naslouchat, je to do určité míry poslání. Nejraději mám předání návrhu, když se líbí, rozdávat radost. Štvou mě spekulanti a neplatiči. I tací se najdou, kteří návrh pochválí, poděkují, a když přijde doplatková faktura, tak začnou hledat chyby, aby nemuseli doplatit. Prodávám nápady, ne nábytek! Jsou těžko hmatatelné, snadno napadnutelné.

Děkuji za rozhovor!